

11/05/2015 563

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, ΥΠΟΔΟΜΩΝ, ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ & ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Παρακαλείσθε για την τοποθέτησή σας επί της επιστολής που μας προώθησε μέσω email ο κ. Γιαμαρέλλος Παντελής (pantg@otenet.gr) με θέμα την έκθεση των απόψεων του εν λόγω για τις γενεσιουργούς αιτίες της δημιουργίας και της διόγκωσης του Δημοσίου Χρέους.

Ο Αναφέρων Βουλευτής των Ανεξαρτήτων Ελλήνων,

Νικόλαος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος

622. 1 + 8

Παντελής Γιαμαρέλλος
Παραλία Μαρκοπούλου Ωρωπού 862
Τ.Θ. 9501
19015 Ωρωπός Αττικής
Τηλ. 22950 37637
Τηλ/fax 2295031818
Κινητό 6944 579911

Ωρωπός 5 Απριλίου 2015

Προς
Επιτροπή Αλήθειας Δημοσίου Χρέους
Για τα αληθινά αίτια και τις γενεσιουργούς αιτίες της δημιουργίας
& της διόγκωσης του Δημοσίου Χρέους
Υπόψη:

1. κας Προέδρου της Επιτροπής
Προέδρου της Βουλής των Ελλήνων Ζωής Κωνσταντοπούλου
2. Συντονίστριας Επιτροπής με Ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα
Κα Σοφίας Σακοράφα
3. Συντονιστή της Επιτροπής
Καθ/τή Eric Toussaint
4. Μέλη της Επιτροπής

Κτήριο Βουλής των Ελλήνων
10021 Αθήνα
Τηλ. 3707000

Αξιότιμες κα Πρόεδρε και κα Σακοράφα, αξιότιμε κ. Toussaint και μέλη της Επιτροπής,

Η απόφαση της κας Προέδρου για την σύσταση της «Επιτροπής Αλήθειας Δημοσίου Χρέους» ήτης
Επιτροπής που θα διερευνήσει τις γενεσιουργούς αιτίες της δημιουργίας του Δημοσίου Χρέους είναι ένα
ακόμη από τα στοιχεία που αποδεικνύουν την μεταστροφή της Πολιτείας στην πραγματικά χρηστή και
διαφανή διαχείριση των θεμάτων που άπτονται της διακυβέρνησης της Πατρίδας μας.

Στα δελτία Τύπου και τις μέχρι τώρα ανακοινώσεις εκ μέρους σας αξιότιμη κα Πρόεδρε έχετε αναφερθεί
στην επιθυμία, όχι μόνον την δική σας αλλά και των υφισταμένων μελών της Επιτροπής, για την
συμμετοχή και των Ελλήνων Πολιτών σε αυτή και φυσικά όποιων έχουν να προσθέσουν στοιχεία για την
πλήρη διερεύνηση του αντικειμένου με σκοπό την εξαγωγή συμπερασμάτων από αυτή την Επιτροπή.

Ανταποκρινόμενος λοιπόν στο κάλεσμά σας καταθέτω το παρόν κείμενο για την όποια αξιοποίηση της
οποίας θα κρίνεται ότι πρέπει να τύχει.

Για κάθε φαινόμενο και ιδίως απτό και αρνητικό, όπως εν προκειμένω η δημιουργία του τεραστίου
Δημοσίου Χρέους, είναι σκόπιμο να ερευνούμε τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν σε αυτό και
δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την εμφάνισή του.
Είναι αυτό που πολύ σωστά αναφέρθηκε ήδη ως «γενεσιουργές αιτίες».

Ακούγοντας τους περισσότερους εκ των ομιλητών στην πρώτη συνεδρίαση της Επιτροπής διεπίστωσα ότι οι πλείστοι αναφέρθηκαν στα συμπτώματα και τα αποτελέσματα του προβλήματος ενώ μερικοί αναφέρθηκαν και στην προφανή αιτία αυτού. Πιο συγκεκριμένα αναφέρθηκε ως μία εκ των σοβαροτάτων αιτιών το θέμα της «διαφθοράς» ενώ ως συμπτώματα ή αποτελέσματα αναφέρθηκαν οι «παράνομες προμήθειες»/»μίζες» επί κυρίως των συμβάσεων στρατιωτικών εξοπλισμών και ιατρικών υλικών ή υπηρεσιών ή προμηθειών του Δημοσίου κλπ.

Υπήρξε επίσης αναφορά στις καταστροφικές επιλογές πώλησης τμημάτων της Δημοσίας Περιουσίας, κακής διαχείρισης χρηματοπιστωτικών μέσων και μηχανισμών που δημιούργησαν μεγαλύτερη διόγκωση του Δημοσίου Χρέους.

Και ακούσθηκε, από του στόματος του Υπουργού Οικονομικών κ. Γιάννη Βαρουφάκη, και κάτι που πλησιάζει, κατά την ταπεινή άποψη ενός ελεγκτή Πολυεθνικών Εταιρειών και φοροτεχνικού, σε αυτό που στην πραγματικότητα είναι το αρχικό, βασικό και απόλυτο αίτιο της υπέρογκης αύξησης του «Δημοσίου Χρέους» και του βασικού λόγου που αυτό δημιουργήθηκε.

Πιο συγκεκριμένα η φράση του κ. Βαρουφάκη είχε ως εξής:

«Ναι στη διαφάνεια. Φοβάμαι όμως δυστυχώς, ότι υπάρχει μια τάση στην Ελλάδα, η αποτυχία του πολιτικού συστήματος και της Δικαιοσύνης, να μεταφέρεται σε Εξεταστικές Επιτροπές στη Βουλή»

Με το άκουσμα της φράσης αυτής δεν μπόρεσα παρά να σκεφθώ ότι «επιτέλους κάποιος πολιτικός τολμά να πει αυτό που εδώ και χρόνια, συγκεκριμένα από την ψήφιση του άρθρου 86 του Συντάγματος και του νόμου «περί ευθύνης υπουργών» του εκτρωματικού 3126/2003 όλοι όσοι παρακολουθούμε την διαδικασία υποβολής προτάσεων νόμου και νομοσχεδίων και την ψήφισή τους ξέραμε ότι θα οδηγήσει αρχικά στην ατιμωρησία και τελικά στην εγκαθίδρυση μονίμου καθεστώτος διαφθοράς στο Δημόσιο αλλά και στον Ιδιωτικό τομέα (αφού όπως πολύ σωστά τέθηκε «χρειάζονται δύο για να χορέψουν τάνγκο»)

Θα μου επιτρέψετε λοιπόν να βάλω σε μία τάξη, προς ευκολία όλων μας και περιορισμό της έκτασης του κειμένου αυτού, τις γενεσιουργούς και πραγματικές βαθιές αιτίες που ο υπογράφων πιστεύει ότι οδήγησαν στην δημιουργία του Δημοσίου Χρέους και στην γιγάντωση αυτού.

1. Η τακτική της «Κομματικής Πειθαρχίας».

Όταν με βάση το Σύνταγμα αλλά και τον Ποινικό Κώδικα απαγορεύεται η άσκηση κάθε μορφής βίας (άρα και ψυχολογικής ή εκβιασμού με διαγραφές κλπ) προς τους πολίτες και κυρίως προς τους Βουλευτές για την αλλαγή της οποιας αποφάσεώς τους σε θέματα που αφορούν την ψήφο τους, είτε για εκλογές είτε για την καταψήφιση ή υπερψήφιση προτάσεων νόμου ή νομοσχεδίων και όταν ο Βουλευτής επιβάλλεται από το Σύνταγμα να ψηφίζει κατά συνείδηση και με μόνον γνώμονα το Δημόσιο και Εθνικό συμφέρον, όταν ο Βουλευτής έχει το ανέλεγκτο και

ακαταδίωκτο τότε ΠΩ'Σ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ένας αρχηγός μίας Κοινοβουλευτικής Ομάδος και Κυβερνήσεως ως νέος «δικτατορίσκος» να τον εκβιάζει με «διαγραφή» δηλαδή «δίωξη» από την Κοινοβουλευτική ομάδα ή και το κόμμα? Αν θυμάμαι καλά οι Βουλευτές στην Ελλάδα ακόμη ψηφίζονται ως εκπρόσωποι των πολιτών που τους ψήφισαν και όχι ως υποτακτικοί και άβουλοι εκτελεστές των αποφάσεων μίας ομάδας ανθρώπων ή ακόμη χειρότερα ενός μόνον ατόμου που ενεργεί και αποφασίζει όπως οι δικτάτορες της Ρώμης με την Σύγκλητο απλά να χειροκροτεί....

Η Βουλή των Ελλήνων έχει λάβει ήδη εδώ και χρόνια ερωτήματα για το ασυμβίβαστο αυτής της τακτικής της «κομματικής πειθαρχίας» με όσα το Σύνταγμα αναφέρει και ο Ποινικός Κώδικας

ξεκάθαρα ορίζει ως παράνομες ενέργειες. Μετά από καθυστέρηση δύο ετών και άρνηση απάντησης μέσα στα πλαίσια των οριζομένων από το Σύνταγμα για την απάντηση και διεκπεραίωση αιτημάτων πολιτών ή υπηρεσιακή διαβίβασή τους προς την αρμοδία για την απάντηση υπηρεσία η Βουλή των Ελλήνων απλά «απήντησε» μετά από μεγάλες πιέσεις του υπογράφοντος ότι είναι αναρμοδία για να απαντήσει επί του θέματος αυτού το οποίο ΠΡΟΦΑΝΩΣ είναι βασικό για την σωστή, δημοκρατική και Συνταγματική λειτουργία του ιδίου του Κοινοβουλίου... Οι αριθμοί πρωτοκόλλου των αιτημάτων και η «απάντηση» είναι στην διάθεσή σας και μπορούν να κατατεθούν εν νέου για την δική σας διερεύνηση του θέματος.

Εχουμε λοιπόν ένα Κράτος στο οποίο οι νόμοι ψηφίζονταν από τους βουλευτές όχι ως αποτέλεσμα της δικής τους αποφάσεως με βάση την συνείδηση τους και το Δημόσιο και Εθνικό συμφέρον αλλά σε πολλές περιπτώσεις, και υπάρχουν γραπτές ομολογίες για αυτό, για να επιστραφούν χάρες ή και ως αποτέλεσμα άσκησης ψυχολογικής βίας επί των βουλευτών. (αναφέρω εντελώς επιγραμματικά , ενδεικτικά και καθόλου περιοριστικά τις δηλώσεις βουλευτών που υπερψήφισαν το Α' Μνημόνιο το 2011 και τον Ιούνιο του ιδίου έτους παραιτήθηκαν καταγγέλοντας μερικοί και τα ανωτέρω)

Να αναφέρω στο σημείο ότι ακόμη και σήμερα το ίδιο το site του Ελληνικού Κοινοβουλίου αναφέρει στην σελίδα με πληροφοριακό για τους πολίτες υλικό περί των βουλευτών ότι: «Οι Βουλευτές αντιπροσωπεύουν το έθνος και ψηφίζουν κατά συνείδηση (άρθρα 51 παρ. 2 και 60 Σ.). Τούτο σημαίνει ότι δεν οφείλουν να ενεργούν σύμφωνα με τις υποδείξεις των εκλογέων τους ούτε εκπροσωπούν την περιφέρεια στην οποία εκλέγονται.» Επιτρέπει όμως η τακτική της «κομματικής πειθαρχίας» να ενεργεί ο βουλευτής σύμφωνα με τις υποδείξεις μίας μικρής ομάδας ατόμων και ακόμη χειρότερα και ενός μόνον ατόμου που μπορεί να τον εκβιάζει με διαγραφή.....

Με την μέθοδο της κομματικής πειθαρχίας άλλωστε όπως και την υιοθέτηση απαραδέκτων διαδικασιών σύνταξης και ψήφισης των νομοσχεδίων, αντίθετα από όσα ο κώδικας σωστής νομοθέτησης ορίζει, έχουμε φτάσει σε αποτελέσματα όπως το περσινό της υπερψήφισης νομοσχεδίου περισσοτέρων από 170 σελίδων με ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ άρθρο στο οποίο μάλιστα είχε συμπεριληφθεί και η κατάργηση των ποινών για τα άρθρα 4 & 5 του νόμου περί «πόθεν έσχες» (Ν.3123/2003) και τα οποία αφορούν τον παράνομο πλουτισμό και τον πλουτισμό τρίτων από άσκηση επιρροής υποχρέων για υποβολή δηλώσεων περιουσιακών στοιχείων. Δηλαδή καταργήθηκαν οι ποινές για τους παραβάτες των ουσιαστικότερων αδικημάτων

διαφθοράς!!!!!! Αλλά και μόνον γιατί με βάση την κομματική πειθαρχία όποιος δεν ψήφισε το νομοσχέδιο του ΕΝΟΣ άρθρου διεγράφετω από την κοινοβουλευτική ομάδα ή και το κόμμα με όποιες κοινωνικές, οικονομικές και ψυχολογικές συνέπειες είχε αυτό.....

Ψηφίσθηκαν λοιπόν νόμοι όχι γιατί ήταν η έκφραση της επιθυμίας των εκπροσώπων των Πολιτών αλλά γιατί μερικά άτομα ή στην ακόμη χειρότερη περίπτωση ήταν επιθυμία ή εντολή ενός, συνήθως του Πρωθυπουργού ή προέδρου της Κοινοβουλευτικής ομάδας που ανήκαν οι βουλευτές. Και αυτό έγινε με τρόπο αντισυνταγματικό και αντίθετο προς όσα ρητά ορίζει ο Ποινικός Κώδικας. Και οι Δικαστικοί ουδέν είδαν ή άκουσαν παρόλο που υπήρξαν καταγγελίες τόσο πολιτών όσο και βουλευτών για άσκηση ψυχολογικής βίας ή και για το παράνομο της τακτικής της Κομματικής Πειθαρχίας.....

2. Η ατιμωρησία του πολιτικού συστήματος

Είναι πραγματικά ειρωνικό, και πιστεύω λίγοι θα το έχετε προσέξει, ότι ο νόμος περί «πόθεν έσχες» δηλαδή ο Ν. 3123/2003 έχει ψηφισθεί λίγες μόνον ημέρες πριν τον εκτρωματικό Ν. 3126/2003 «περί ευθύνης υπουργών».....

Ουδείς πιστεύω έχει δώσει ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός αυτό της δημιουργίας νομικού πλαισίου και ουσιαστικών προϋπόθεσεων για τον έλεγχο του παρανόμου πλουτισμού των πολιτικών και όσων κατέχουν υψηλά Δημόσια αξιώματα ή θέσεις στις Αρχές του Ελληνικού Κράτους και στο απαράδεκτο του να ψηφίζεται μερικές ημέρες μετά άλλος νόμος που στην ουσία απαγορεύει ή δημιουργεί απόλυτα στεγανά αδιαπέραστα από την Δικαιοσύνη για την διερεύνηση των υποθέσεων παρανόμου πλουτισμού όταν αυτές αφορούν πολιτικά πρόσωπα και ιδίως όσα παρέβησαν τον προηγούμενο νόμο ενώ ήταν βουλευτές ή μέλη κυβερνήσεως.

Φυσικά τρώγοντας ανοίγει η όρεξη.

Αρχικά είχαμε την ατιμωρησία που δημιούργησε ο «νόμος περί ευθύνης υπουργών» με την κακή και προδήλως δολία «ερμηνεία» του άρθρου 86 που του δόθηκε για την μην διώξη βουλευτών για τις ελαφρές οικονομικές ατασθαλίες (π.χ. κατοχή και συναλλαγές εισηγμένων μετοχών από εν ενεργεία βουλευτές ή και συζύγους και ανήλικα τέκνα κλπ). Και όσο γινόταν σαφέστερο ότι μπορεί κανείς να «αμαρτήσσει» και να μην τιμωρηθεί και για σοβαρότερα πράγματα χάθηκε κάθε έλεγχος και μέτρο.

Ετσι φτάσαμε στην υποβολή καθαρά αντισυνταγματικών νομοσχεδίων και υπερψήφιση αυτών, όπως συνέβει με τις παραχωρήσεις Εθνικών Δρόμων και τις ιδιωτικοποιήσεις/πωλήσεις Δημοσίας Περιουσίας κάτι που είναι ξεκάθαρα αντίθετο σε όσα ρητά το άρθρο 73 παρ. 3 ορίζει περί απαγορεύσεως ακόμη και υποβολής νομοσχεδίων που μειώνουν τα Δημόσια Εσοδα ή οδηγούν σε πώληση περιουσίας του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ΝΠΔΔ για να υπάρξει ωφέλεια προσώπων (ιδιωτών ή εταιρειών δηλαδή).

Φτάσαμε στην εκχώρηση της Εθνικής Κυριαρχίας με την υπογραφή συμβάσεων ανάμεσα στο Ελληνικό Δημόσιο και ιδιώτες ή μη κρατικές οντότητες και χωρίς την ύπαρξη του απαιτητού από το Σύνταγμα όρου της αμοιβαιότητας στις περιπτώσεις που αντισυμβαλλόμενος ήταν/είναι κάποιο άλλο Κράτος,

φτάσαμε στις «αλημνείες» της «Δημιουργικής Λογιστικής», στην υπεξαίρεση Δημοσίων Εγγράφων, στην νόθευσή τους (όπως με την λίστα Φαλτσιάνι/Λαγκάρντ),

φτάσαμε στην παράνομη αφαίρεση, κατοχή, αποκάλυψη θέσης, έκθεση σε κίνδυνο άκρως απορρήτων Στρατιωτικών εγγράφων του Αμυντικού Σχεδιασμού της Χώρας μας με πρόθεση τέλεσης Πραξικοπήματος και μάλιστα μετά από οικειοθελή ομολογία του βουλευτή που το παραδέχθηκε αυτό διαφημίζοντάς το ως συμπλήρωμα στο ότι είχε αφαιρέσει και κατείχε επίσης παράνομα την λίστα Φαλτσιάνι/Λαγκάρντ !!!!

Φτάσαμε στο να υπογράφονται συμβάσεις προμηθειών κάθε είδους υλικού και υπηρεσιών για την Αμυνα της Χώρας, την Δημόσια Υγεία, την λειτουργία του Κράτους και των Αρχών του και ενώ ΟΛΟΙ οι Έλληνες Πολίτες ξέραμε για τις «μίζες» η Δικαιοσύνη να ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτε και η Νομοθετική Αρχή, δηλαδή η ίδια η Βουλή να μην κάνει τίποτε πέραν του να ανακοινώνει με ελλιπείς διαδικασίες τις δικογραφίες και μετά να τις θάβει....

Και αυτό έχει γίνει με την δολία εισαγωγή του άρθρου 86 στο Ελληνικό Σύνταγμα. Ενός άρθρου που είναι απολύτως αντίθετο σε κάθε έννοια διαχωρισμού των Αρχών μεταξύ τους καθώς αναθέτει στους βουλευτές των εξεταστικών επιτροπών καθήκοντα Εισαγγελικού Λειτουργού ενώ κατά την διάρκεια της ψηφοφορίας για την σύσταση η μη Εξεταστικής Επιτροπής κατά νυν ή

πρώην συναδέλφων τους δίνει το δικαίωμα σε ανθρώπους που έχουν πιθανόν στενή φιλική σχέση με τον αναφερόμενο ως υποκείμενο της Εξεταστικής να καλούνται να ψηφίσουν εναντίον του. Κάτι που σε κανένα Σώμα που αποφασίζει για την σύσταση επιτροπής εξέτασης πιθανά κολασίμων πράξεων που θέλει να λέει ότι λειτουργεί σωστά δεν γίνεται και δεν επιτρέπεται να γίνεται.

Συμπληρωματικά το άρθρο 86 ρητά αναφέρει ότι οι βουλευτές ή μέλη Κυβερνήσεων διώκονται μέσω των διαδικασιών της Βουλής όταν τα αδικήματά τους έχουν σχέση με την άσκηση των καθηκόντων τους. Ετσι λοιπόν οι περιπτώσεις διαφθοράς για προσωπικό οικονομικό τους όφελος ή όφελος τρίτων προσώπων θα έπρεπε αυτομάτως να τις αναλαμβάνει από μόνη της η Ελληνική Δικαιοσύνη αφού κανείς δεν μπορεί να ισχυρισθεί χωρίς να αμφισβητηθεί η λογική και η ηθική του ότι ο παράνομος πλουτισμός είναι καθήκον ενός βουλευτή ή μέλους Κυβερνήσεως. Συμπληρωματικά ακόμη και ο ίδιος ο νόμος 3126/2003 περί «ευθύνης υπουργών» σαφώς προβλέπει ότι τα αδικήματα που τελούνται όταν ο υπουργός ή το μέλος της Κυβερνήσεως δεν κατείχε την θέση του αυτή αναλαμβάνονται και διεπεραιώνονται από την Τακτική Δικαιοσύνη. Κάτι που δυστυχώς δεν γίνεται από πλευράς της Δικαιοσύνης η οποία συνεχίζει με διάφορες αιτιάσεις να διαβιβάζει τις σχετικές δικογραφίες στην Βουλή όπως μπορεί και πάλι να αποδειχθεί δυστυχώς.

Και τελειώνοντας με το θέμα της ατιμωρησίας της διαφθοράς θα επανέλθω και θα σας υπενθυμίσω την κατάργηση με τον ν.4524/2014 (ο νόμος του Ενόσ Αρθρου) των άρθρων 4 & 5 του ν. 3123/2003 που οδηγεί στην ουσιαστική και απόλυτη ατιμωρησία για θέματα που έχουν σχέση με παράνομο πλουτισμό πολιτικών και άλλων προσώπων που αφορά ο νόμος αυτός όπως και τον παράνομο πλουτισμό τρίτων (συγγενών, συνεργατών κλπ) από άσκηση επιρροής των πιο πάνω αναφερομένων.

3. Η στάση Δικαστικών.

Θα ήταν πολύ εύκολο και πιο «εντυπωσιακό» ο τίτλος της τρίτης αιτίας να χρησιμοποιούσε την φράση «η στάση της Ελληνικής Δικαιοσύνης». Όμως σαν

Ελληνας και σαν Πολίτης της Χώρας αυτής που δημιούργησε όχι μόνον την Δημοκρατία αλλά κυρίως τις Ανθρωπιστικές Αξίες και άρα και την έννοια της αντικειμενικής και ισότιμης προς όλους Δικαιοσύνης συνεχίζω να έχω εμπιστοσύνη, αν και όχι πλέον απόλυτη, στην σημερινή Ελληνική Δικαιοσύνη.

Υπάρχουν όμως θέματα με τον τρόπο που ορισμένοι άνθρωποι που έχουν ορκισθεί να την υπηρετούν κάνουν πράξη το Λειτουργήμα το οποίο τους έχει ανατεθεί να επιτελούν. Πιο συγκεκριμένα το Ελληνικό Σύνταγμα, όπως ορθά είχε συνταχθεί και ισχύει μεταπολιτευτικά από το 1975 έως και σήμερα ορίζει ότι οι Δικαστές δεν πρέπει να εφαρμόζουν νόμους που είναι Αντισυνταγματικοί. Το ίδιο ζητείται και από τους Πολίτες αλλά οι Δικαστές έχουν την ουσιαστικότερη θέση και υποχρέωση να μην εφαρμόζουν ή να απορρίπτουν τους νόμους αυτούς στο επίπεδο του ατόμου που κρίνει την νομιμότητα των νόμων και όχι απλά να επιλέγει για το αν θα τους εφαρμόζει.

Εχουμε λοιπόν την Συνταγματική υποχρέωση των Δικαστικών να μην εφαρμόζουν νόμους που είναι Αντισυνταγματικοί και που ψηφίζονται από τους Νομοθέτες (δηλαδή τους βουλευτές). Και έχουμε την Κυβέρνηση και μέλη της Νομοθετικής Αρχής να αποφασίζουν ποιοί Δικαστικοί θα ανέλθουν στις ανώτατες θέσεις της Δικαιοσύνης. Όπως έχουμε και τους βουλευτές εμμέσως, και όπως αποδείχθηκε και προσφάτως και απόλυτα άμεσα, να καθορίζουν το ύψος των μισθών, συντάξεως, επιδομάτων και εφάπαξ των Δικαστικών.

Ετσι έχουμε φτάσει στο σημείο Ανώτατος Δικαστικός που αποφάσιζε τον έναν μήνα ότι τελικά το Α' Μνημόνιο ήταν Συνταγματικό να βρίσκεται λίγες εβδομάδες μετά ως υπηρεσιακός Πρωθυπουργός εφαρμόζοντάς το.

Εχουμε φτάσει στο σημείο ο Προϊστάμενος της Εισαγγελίας Αρείου Πάγου να εκδίδει εγκύκλιο για την άμεση από τα Αστυνομικά Όργανα και χωρίς εντολή Εισαγγελέως σύλληψη και προσαγωγή βουλευτών ενώπιον Ανακριτή ή/και Εισαγγελέως μετά ακόμη και από προφορική καταγγελία πολίτη για τέλεση εκ μέρους του βουλευτή αυτοφώρου πλημμελήματος ή Κακούργηματος. Και η Εγκύκλιος αυτή να εφαρμόζεται ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΑ και σε περιπτώσεις που αφορούν μόνον βουλευτές ενός συγκεκριμένου κόμματος στα 2 ½ χρόνια που έχει εκδοθεί ενώ να μην τηρείται όταν αφορά βουλευτή που ΟΜΟΛΟΓΗΣΕ αυτόφωρο διαρκές κακούργημα Εσχάτης Προδοσίας και με απειλές κατά του Πολιτεύματος εκφρασμένες με υπερηφάνεια και ύφος ενώπιον της Ολομελείας της Βουλής.

Εχουμε φτάσει στο σημείο Αρεοπαγίτες να στέλνουν δικογραφίες στην Βουλή, αυτές να τους επιστρέφονται λόγω προφανών ελλείψεων και προβλημάτων ορθής εφαρμογής του Νόμου και του Συντάγματος με βάση πραγματικά γεγονότα και ομολογία τέλεσης αδικημάτων και να αναγκάζονται, για να μην στείλουν μαζί και το επιβαλλόμενο από τις διαδικασίες αίτημα άρσης της ασυλίας του βουλευτή να περιορίζουν το αρχικό τους διαβιβαστικό κείμενο διαγράφοντας αυτά που ενεργοποιούσαν τις διαδικασίες για το αίτημα άρσης της ασυλίας και ενώ το αδίκημα είναι και πάλι διαρκές αυτόφωρο κακούργημα Εσχάτης Προδοσίας και ιδίως μετά από οικειοθελή ομολογία του διαπράξαντος αυτό.

Τέλος έχουμε φτάσει στο σημείο άτομα της Ελληνικής Δικαιοσύνης να κάνουν τα στραβά μάτια σε ξεκάθαρες περιπτώσεις παρανόμου πλουτισμού πολιτικών προσώπων ή παρανόμου πλουτισμού τρίτων από άσκηση επιρροής πολιτικών προσώπων με βάση τον νόμο «περί ευθύνης υπουργών» του 2003 κάνοντας ότι ξεχνούν την ψήφιση του Ν. 3666/2008 δηλαδή του Κυρωτικού νόμου με τον οποίο

έγινε νόμος του Ελληνικού Κράτους η Διεθνής Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά της διαφθοράς η οποία ορίζει σαφέστατα και απόλυτα ότι πρέπει η εθνική νομοθεσία μας να εξισώνει τους Βουλευτές με τους απλούς Δημοσίους υπαλλήλους ενώ οι ποινές και οι χρόνοι παραγραφής αδικημάτων διαφθοράς πρέπει να είναι αυστηρότεροι και μεγαλύτερας διάρκειας για τους Δημοσίους Λειτουργούς από ότι για τους απλούς πολίτες ενώ θα πρέπει να είναι αυστηρότερες και οι διαδικασίες ελέγχου τους.

Εχουμε τέλος επώνυμες καταγγελίες σε ΟΛΕΣ τις ελεγκτικές και πειθαρχικές αρχές και σώματα που ελέγχουν την Ελληνική Δικαιοσύνη και την Εκτελεστική Αρχή για όλα τα ανωτέρω και καμμία από αυτές δεν πράττει κάτι. Τα πλήρη στοιχεία και πάλι στην διάθεσή της Επιτροπής.

Πώς λοιπόν μπορεί ο σημερινός Έλληνας Πολίτης να είναι ΑΠΟΛΥΤΩΣ σίγουρος για την σωστή λειτουργία της Δικαιοσύνης? Και πώς μπορεί να καταπολεμηθεί η διαφθορά όταν η Δικαιοσύνη είτε κάνει τα στραβά μάτια είτε εκβιάζεται είτε ακόμη χειρότερα υπάρχουν ενδείξεις ότι μπορεί και να εμπλέκεται με το φαινόμενο αυτό???

Τα τρία πιο πάνω εκτεθέντα θέματα αποτελούν, σύμφωνα με την ταπεινή γνώμη του υπογράφοντος ως Πολίτη της Πατρίδας ΜΑΣ τις πραγματικές απτές αιτίες της δημιουργίας του Δημοσίου Χρέους αποτέλεσμα του συμπτώματος της διαφθοράς.

Η ανθρώπινη Οικονομία σε επίπεδο συναλλακτικό και χρηματοπιστωτικό είναι κάτι που δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα του σχηματισμού των Κοινωνιών των ανθρώπων. Πρέπει η Οικονομία να αποτελεί αποτέλεσμα που θα διαμορφώνεται με βάση τον τρόπο που πρέπει να λειτουργεί και που αντιδρά η Κοινωνία και όχι το αντίστροφο.

Αλλιώς η έμφατη τάση της ανθρώπινης ψυχής για την απληστία μπορεί και τελικά όντως διαμορφώνει μία Οικονομία η οποία στην αρχή περιορισμένα και τελικά ανεξέλεγκτα δημιουργεί μία Κοινωνία όχι απλώς ανισοτήτων αλλά εγκλημάτων προς τις Ανθρωπιστικές Αξίες και αυτές που έχουμε συνηθίσει να λέμε ότι διαφοροποιούν τους σκεπτόμενους και ηθικούς Ανθρώπους από τα ένστικτα των ζώων. Ο απληστος πολίτης και ακόμη περισσότερο ο άπληστος και πολύ περισσότερο ο ατιμώρητος και άρα ανεξέλεγκτος πολιτικός είναι μία από τις μεγαλύτερες απειλές για την σωστή λειτουργία της Κοινωνίας και τελικά και της πραγματικής Οικονομίας (με την έννοια του νόμου στα τα του Οίκου μας)

Επειδή την απληστία τόσο σε προσωπικό επίπεδο στον Πολίτη όσο και σε επίπεδο ενεργειών του πολιτικού είναι εξαιρετικά δύσκολο να την περιορίσουμε και σχεδόν αδύνατον να την εξαφανίσουμε οι μόνοι τρόπος που υπάρχουν για την αντιμετώπισή της άμεσα στην Πατρίδα ΜΑΣ είναι:

Α. η ηθική και κατά το Δημόσιο συμφέρον νομοθέτηση, όπως ορίζει το Σύνταγμα, χωρίς εξωτερικές πιέσεις, εκβιασμούς, επιστροφές χαρών, οικονομικά ή άλλα ανταλλάγματα. Η οριστική και άμεση πάταξη της τακτικής της «κομματικής

πειθαρχίας» και η αναίρεση/κατάργηση όλων των νόμων που ψηφίσθηκαν και υπάρχουν καταγγελίες βουλευτών ότι τους ασκήθηκε τέτοιου είδους «τακτική». Και φυσικά η παραδειγματική τιμωρία των υπαιτίων.

Β. Η αντιμετώπιση και πλήρης πάταξη των φαινομένων ατιμωρησίας με την κατά γράμμα και σωστή τήρηση των προβλεπόμενων από το άρθρο 86 του Συντάγματος ή ακόμη καλύτερη η κατάργησή του το συντομότερο δυνατόν όπως και ο χαρακτηρισμός του νόμου περί ευθύνης υπουργών ως ακύρου από την ημέρα της ψήφισής του αφού είναι κατάφωρα αντισυνταγματικός ή έστω από το 2008 όταν με τον ο. 3666/2008 κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών κατά της διαφθοράς και εξισώθηκαν οι βουλευτές με τους λουπούς Κρατικούς Λειτουργούς ενώ ορίσθηκε ότι θα υπάρχει αυστηρότερος έλεγχος, επιβολή αυστηροτέρων ποινών και μακρύτερος χρόνος παραγραφής για αδικήματα διαφθοράς από ότι για τους απλούς πολίτες (δηλαδή το άκρως αντίθετο από όσα ο ν. 3126/2003 περί «ευθύνης» υπουργών ορίζει μέχρι και σήμερα !!!!)

Γ. Η αποτελεσματική και εντελώς ανεξάρτητη από εξωτερικές επεμβάσεις επαναδραστηριοποίηση της Δικαιοσύνης και των Διοικητικών Αρχών για όλες τις παλαιότερες αλλά και μελλοντικές, αν προκύψουν, υποθέσεις διαφθοράς Κρατικών Λειτουργών, συμπεριλαμβανομένων φυσικά και των πολιτικών προσώπων όλων των βαθμίδων όπως βουλευτές, υπουργοί, υφυπουργοί ακόμη και Προέδρου Δημοκρατίας ο οποίος «περιέργως» απολαμβάνει μίας ιδιότυπης «ασυλίας» μη υποχρέωσης υποβολής δηλώσεως περιουσιακών στοιχείων με αποτέλεσμα ήδη να έχουμε καταγγελίες και σύντομα μάλλον και δικογραφίες για τέτοια θέματα ατόμων που υπηρέτησαν την θέση αυτή με τρόπο που δημιούργησε ερωτηματικά με την απότομη και επιδεικτική αύξηση της περιουσίας τους.

Το έργο της Επιτροπής για την Αλήθεια Δημοσίου Χρέους ή διερεύνησης των γενεσιουργών αιτιών αυτού έχει να επιτελέσει ένα πολύ δύσκολο έργο.

Ελπίζουμε ότι δεν θα περιοριστεί στο να προσπαθήσει να εντοπίσει τα προβλήματα του συμπτώματος, δηλαδή της διαφθοράς, και ενός εκ των σοβαρότερων αποτελεσμάτων της, δηλαδή το Δημόσιο Χρέος όπως αυτό έχει διαμορφωθεί αλλά θα ασχοληθεί με τους πραγματικές, τις γενεσιουργούς αιτίες δηλαδή την κακή νομοθέτηση με την πλήρη απαγόρευση του φαινομένου της «Κομματικής Πειθαρχίας», την κατάργηση άρθρων, νόμων, διατάξεων και τροπολογιών που επιτρέπουν την ατιμωρησία των πολιτικών κλπ προσώπων που κατηγορούνται για υποθέσεις διαφθοράς και τέλος με την απελευθέρωση της Δικαιοσύνης από κάθε παρεμβατισμό της Νομοθετικής Αρχής αλλά και την ενδελεχή και κάθετη διερεύνηση όλων των υποθέσεων όπου Δικαστικοί συγκάλυψαν πολιτικά πρόσωπα ή αντίθετα από το Συνταγματικό τους Καθήκον δέχθηκαν να εφαρμόσουν νόμους που ήταν αντίθετη προς το γράμμα ή και το πνεύμα του Συντάγματος.

Η λογιστική έρευνα του Δημοσίου Χρέους για τον υπολογισμό του απεχθούς, επαχθούς, παρανόμου και κατά καταχρηστική εφαρμογή συμφωνηθέντων μέρους του είναι έργο συμπολιτών μας και ξένων ειδικών επί των Οικονομικών. Ολο αυτό το έργο όμως θα έχει μηδενική σημασία αν η Νομοθετική Αρχή και η σημερινή Βουλή των Ελλήνων επιλέξει, κατά δυστυχώς την πάγια τακτική του παρελθόντος, να αδιαφορήσει για τις πραγματικές αιτίες που μας οδήγησαν στο να πρέπει να

αναλάβουν Εξεταστικές Επιτροπές να διερευνήσουν και πάλι τις αδυναμίες, σκόπιμες ή εσκεμμένες της πολιτικής και της Δικαιοσύνης κατά την ρήση του Υπουργού Οικονομικών κ. Βαρουφάκη.

Είναι ενδεικτικό και αποδεικτικό της εμπλοκής τεραστίου αριθμού παλαιών, υφισταμένων αλλά και νέων μελών του Κοινοβουλίου το ότι η Αντιπολίτευση διάλεξε να απέχει από την Επιτροπή αυτή.

Θα πρέπει λοιπόν για αυτόν ακριβώς τον ΣΟΒΑΡΟΤΑΤΟ λόγο εσείς τα μέλη της Επιτροπής αυτής να διερευνήσετε σε βάθος τα πραγματικά αίτια και όπου και αν βρίσκονται αυτά να τα αντιμετωπίσετε κάθετα και απόλυτα ξεριζώνοντάς τα από την Νομοθετική, Δικαστική και Εκτελεστική Αρχή, την Ελληνική Κοινωνία και Οικονομία.

Σας ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο σας και την προσεκτική ανάγνωση του παρόντος κειμένου προτάσεων προς την Επιτροπή σας.

Με τιμή

Παντελής Γιαμαρέλλος